

[Hans Thyge Jacobsen.]

paa, at det vil være de bedste Livsvilkaar at trives under. Jeg vil altsaa have Lov til at sige, at de Oplysninger, som er fremkommet, ikke blot af denne Art, men af forskellig anden Art, om de Bestræbelser, man udfolder i Aarhus, ikke alle sammen er lige beroligende og ikke alle sammen lige anbefalende.

Olav Olsen: Ved at høre paa Forhandlingen her i Dag kunde man i nogen Grad faa det Indtryk, at det var et Folkeønske, der her var stillet Forslag om at opfylde. Jeg tror, det er forkert. Jeg tror ikke, der er noget Ønske ude i Befolkningen om at faa et Universitet til, og fremfor alt tror jeg ikke, der er et Ønske hos Befolkningen om at faa et Universitet i Aarhus.

De Røster, der har lydt fra Jylland, har ikke taget Afstand fra Tanken om dette Universitet, derfor har jeg bedt om Ordet, for jeg vilde gerne, at der ogsaa fra en jydsk Rigsdagsmands Side paa den Befolknings Vegne, som jeg repræsenterer, skulde lyde det Ord, at vi ikke ønsker dette Universitet. Vi kan ikke se, med hvilken Begrundelse man søger at gennemføre dette Forslag. Efter det Kendskab, jeg har til Studenterne, er der heller ikke noget Ønske indenfor deres Kreds om at komme til at studere i Aarhus, og jeg er bange for, at hvis dette Lovforslag gennemføres, kommer der ikke andre studerende i Aarhus end de, der kan tvinges dertil af stedlige Grunde, og enkelte andre.

Jeg tror, at som Tiden gaar, vil det vise sig, at dette Universitet under den Form, der her er foreslaaet, kun bliver et Anneks til Universitetet i København, og det vil føre til, at de studerende, der tager deres Eksamen i Aarhus, meget let vil faa Prædikaten 2den Klasses. Nu ved vi jo nok, at ude i Befolkningen er det ikke dem med dette 2det Klasses Stempel, vi søger, enten det er som den ene eller den anden Slags Kandidater, det er 1ste Klasses Folk, vi vil have, og det tror jeg ikke, vi kan vente at faa, saaledes som Universitetet er i Aarhus.

Men dernæst vil jeg gerne sige, at jeg finder, at dette Tidspunkt er meget daarligt valgt til at komme med et Lovforslag som dette, der stiller Krav, hvis Størrelse vi ikke kan overse, til Statens økonomiske Støtte. Nu har jeg godt hørt de forskellige velvillige Talere sige, at det er et Forslag, der vil være besparende, og jeg vil gerne sige til det Udvalg, der nu skal arbejde med denne store og vigtige Sag: Undersøg nu grundigt og alvorligt paa alle Maader, om det virkelig er et Besparelsesforslag. For hvis det er et

Forslag, der byder Staten en betydelig Besparelse, samtidig med at det kan stille Sikkerhed for, at det ogsaa bliver 1ste Klasses Kandidater, vi faar derfra, saa vil man komme til at se noget anderledes paa Forslaget, end jeg gør nu.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel holdt en Tale, som jeg næsten Ord til andet kan give min Tilslutning. Der var en enkelt Lovprisning af Viborg, som maaske var varmere, end jeg kan gaa med til, men ellers er jeg enig med ham i hans Syn paa Sagen. Det skulde dog nødigt være saaledes, at det, at en Flok gode, velhavende Borgere i Aarhus stiller Kapital til Raadighed, skulde forpligte Rigsdagen. Jeg forstaar ærligt talt ikke det nuværende Regeringsparti, jeg forstaar ikke, at den højtærede Undervisningsminister i den Grad kan være en Beundrer af Storkapitalen, at han synes, man skal ligge paa Måven for den, fordi den kommer med saadant et Tilbud.

Jeg kan give min Tilslutning ogsaa til det, det ærede Medlem Hr. Vagn Bro sagde, at skal vi en Gang have et Universitet mere i Danmark — jeg er ikke i Stand til at bedømme, om det er nødvendigt —, skal det være et Universitet, der kun skal befatte sig med enkelte Opgaver, og som ikke just skal knyttes til en stor By. Jeg tror, det er den Løsning, vi skal have, hvis det skal blive til Gavn for vort Land.

Jeg vil altsaa, saa indtrængende jeg kan, fraraade, at vi vedtager dette Lovforslag i den Skikkelse, hvori det foreligger, og jeg vil bede Udvalget, som skal arbejde med det, om at undersøge det saa grundigt og saa omstændeligt, som det kan, helst saa grundigt, at vi aldrig ser det i Folketinget mere.

Hedelund: Da jeg i de sidste 10—12 Aar har haft Lejlighed til paa nært Hold at følge det Arbejde, der fra Aarhus By er gjort for at naa til det Resultat, man er naaet frem til i Dag, har jeg ogsaa ønsket ved denne Lejlighed at give Udtryk for min Opfattelse af det Forslag, der foreligger.

Jeg ønsker dog først at gøre nogle enkelte Bemærkninger til et Par af de ærede sidste Talere, først til det ærede Medlem Hr. Vagn Bro. Og dér vil jeg da sige — og det gælder for øvrigt ogsaa de øvrige Medlemmer, der har talt om de vanskelige Kriseforhold, vi staar i, og at man netop i saadanne Tider ikke skulde gaa til at oprette noget nyt —, at de Herrer staar og taler her, som om vi ikke i Forvejen havde et Universitet, som om det var et